

foreslaar. Det er efter min Mening snarere at gaa et Skridt tilbage mod de Forhold, som der fra Brysselerkonferencens Side advares imod. Paa den anden Side indrømmer jeg det ærede Medlem Rigtigheden af den Udtalelse, han kom med, at den Sygdom, som findes i vor Valuta, ikke er af særlig ondartet Natur. Det er den ikke, men den kan blive det, hvis den ikke bliver stoppet i Tide, og hvis ikke Tilliden til vore Omsætningsmidler vender tilbage. Og dér kan jeg ikke noksom udtale min Tilslutning til de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremsatte, og som det ærede Medlem Hr. Drachmann i øvrigt tiltraadte, at de Blade og Personer, der i Øjeblikket ganske ansvarsløst kritiserer alt og alle og blander sig op i Ting, hvor de i Almindelighed giver 10—12 forskellige Besvarelser af Spørgsmaalet — det er i Virkeligheden disse Blade, der i Øjeblikket danner den største Fare for vor Kronens Kurs. Jeg miskender ikke, at de kommer med deres Udtalelser i den bedste Mening, men naar man ser, hvad det er for Forslag de fremsætter, kommer man uvilkaarlig til at tænke paa: Skulde da de alene have Forstaaelsen af de foreliggende Forhold? Se hen over hele Verden i Øjeblikket, og De vil ikke finde et Land, der tør gaa til de Foranstaltninger, som her i Landet den ene efter den anden dristigt staar op og foreslaar. Man nøjes med lidt efter lidt at afvikle Forholdene; det vil ogsaa — derom tvivler jeg ikke det fjerneste — komme her, og det vil komme des hurtigere, jo mere vi slutter os sammen i Samdrægtighed og lader være at mistænkeliggøre hinandens Argumenter og Ideer.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann siger, at Importbegrænsning, som han stadig taler om — jeg vil hellere sige: Forbrugsbegrænsning, men jeg antager ikke, det gør nogen stor Forskel i den Henseende, vi her taler om —, kan fremkomme ad to Veje, enten ved Told eller ved Importregulering. Der er dog een Vej til, og det er den, som den højtærede Finansminister nævnte, Kreditindskrænkningens Vej; og det er efter min Formening den Vej, vi maa ud. Jeg tror nemlig, som jeg allerede har gjort Rede for, ikke paa Muligheden af at opnaa noget nævneværdigt ved et Lovforslag som dette; og hvad Importregulering angaar med alt dertil hørende: Regulering af det indenlandske Forbrug, Rationering o. s. v., er det et System, der ikke alene staar i Modstrid med, hvad der er gavnligt for vort Land, men ogsaa i

allerhøjeste Grad i Modstrid med det, som er anbefalet af Brysselerkonferencen af 1920. Jeg kunde ønske, at Brysselerkonferencens Betænkning, som vi i sin Tid fik omdelt paa maskinskrevne Blade, blev trykt eller mangfoldiggjort paa en saadan Maade, at den virkelig kunde blive bekendt ude i Befolkningen, thi den indeholder efter min Formening ikke alene den vægtigste, men tillige den lettest overskuelige Bedømmelse af disse Forhold, som jeg overhovedet har set.

Der er altsaa tre Metoder. Den første er Tolden, saaledes som den er foreslaaet her af det ærede Medlem eller maaske saaledes, som den er foreslaaet af det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Der er jo nemlig en Forskel i de to ærede Medlemmers Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Drachmann ogsaa omtalte. Der er den Forskel, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard egentlig ikke tror paa den almindelige Toldforhøjelse, som anvises i det foreliggende Lovforslag, men meget snarere kunde tænke sig at gaa den Vej at tage enkelte Toldpositioner frem til særlig Behandling, og det vil selvfølgelig for det ærede Medlem sige til særlig Forhøjelse. I øvrigt var det ærede Medlem Hr. Drachmann ogsaa inde paa den Tankegang og henviste til, at den Tanke havde jo slet ikke været fremmed for Venstre, der havde fra vor Side i Toldudvalget været stillet Forslag om en Toldforhøjelse i visse Tilfælde, som saa automatisk kunde forsvinde igen, ligesom jeg indrømmer, at de af dette Lovforslag følgende Forhøjelser selvfølgelig vil forsvinde automatisk, efterhaanden som Valutaen bringes i Orden, det er soleklart.

Jeg indrømmer, at det har været bragt i Forslag i visse Tilfælde fra Venstres Side, og ogsaa jeg har bragt det i Forslag. Vi ved alle, at der herved sigtes til visse Forhandlinger, som i Samlingen 1921—22 fandt Sted i Toldudvalget, og for at man kan vide, hvad det drejede sig om, vil jeg benævne det med det Navn, hvormed det i Almindelighed blev omtalt, det saakaldte „Viking-Princip“. Jeg vedkender mig fuldt ud dette Princip's Anvendelighed i visse Tilfælde; men der er stor Forskel paa det, som det ærede Medlem her foreslaar, og det, som vi forhandlede om under Navn af Viking-Principet. Der er den Forskel, at hvad det ærede Medlem her vil, er at anvende Toldvejen som en rent almindelig Foranstaltning til Forbedring af vor danske Krone — jeg tror nu slet ikke, at Spørgsmaalet lader sig løse ad den Vej —, men det, vi tilsigtede ved Viking-Principet, var en Forbedring af den enkelte nødstedte In-